

Szegény leány, szegény legény, gazdag legény

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy szegény ember, s annak a szegény embernek volt egy leánya. Járt ahhoz a leányhoz egy gazdag legény és egy szegény legény. A gazdag legény boldogtalan volt, a szegény ügyes. Szerette a szegény legény a leányt, s a leány is szerette a szegény legényt. De szerette volna a gazdag legény gazdagságát is. Azért megkérdezte az apjától, hogy melyikhez menjen férjhez. Apja azt mondta:

-Menj, leányom a gazdag legényhez, mert ott a jó gazdagságban inkább megélhetsz.

A szegény leány szót fogadott az apjának, s a gazdag legényhez ment férjhez. Így telt-múlt az idő vagy egy hónapig, mikor egyszer találkozik a szegény legény a menyecskével, s azt mondja neki:

- No, hát nem jöttél hozzám feleségül, legalább adj alkalmat, hogy egyet mulassunk ketten.

Azt mondta a menyecske a szegény legénynek:

- Este, vacsora után csak várj a disznópajta szögínél.

A szegény legény hát este a disznópajta szögihez menyen, s ott várja nagy pontosan a menyecskét. De a menyecske nem ment ki, hanem mikor vacsora után az ura le akart feküdni,

azt mondja neki:

- De bizony hallá-e kied, ne feküdjék le, hanem menjen ki, s nézze meg, hogy a disznók nem malacoztak-e meg.

Az ember ki is menyen a disznópajtához, hát egyszer csak meglátja a szegény legényt. Kérdi:

- Hát te mit keres itt?

A szegény legény látja, hogy megcsalta a menyecske, de összeszedi magát, s azt mondja:

- Én bizony azért jöttem ide, mert fogadtunk a kórusban, hogy neked hat disznód van, s mind a hat malacozó, hogy megnézzem, igaz-e.

Így kimentette magát a szegény legény. Másnap ismét találkozik a menyecskével. Azt mondja neki a menyecske:

- A tegnap megcsaltalak, de ma este csak jöjj el a pajtába, s ott bizonyosan megkapsz.

De a menyecske most is, mikor az ura le akart feküdni, azt mondta neki: - De bizony hallá-e kied, ne feküdjék le, hanem menjen ki a pajtába, s nézze meg, hogy a tehenek megbornyúztak-e.

Az ura ki is menyen a lámpással, hát csak most is ott kapja a legényt. Kérdi tőle:

- Hát te mit keresel megint itt? A legény azt mondta:

- Most is fogadtunk a kórusban, hogy neked két tehened van, mind a kettő bornyúzó, s azért jöttem, hogy megtudjam, vajon igaz-e.

Így a legény most is kimentette magát. Másnap ismét találkozott a menyecskével. A menyecske azt mondja:

- Este csak jöjj az ablak alá, s mikor vacsoráztunk, a kalánt úgy belevágom a tálba, hogy megzördül. Abból megtudod, hogy vacsoráztunk. Azután az uram hamar elalszik, s én megkopogtatom az ablakot, hogy bejöhetsz, s reggelig mulathatunk.

Úgy is lett. Mikor vacsoráltak, lefeküdt a menyecske ura. A felesége meghagyta neki, hogy feküdjék jól be, ne szorítsa őt mindörökké ki az ágy karéjára. Azután beeresztette a szegény legényt, s lefeküdtek az ura mellé. Megmozgatja az ura lábát, s észreveszi, hogy igen sok láb van az ágyban. Kérdi a menyecskétől:

- Kié ez a sok láb, feleség?

- Hát kié volna másé, mint az enyém és a kiedé.

Az ember le akart szállni az ágyból, hogy megkérdezze a kántor komájától, hogy neki feleségestől hány lába van. Azt mondja az asszony neki, hogy csak csússzék le ott az ágy végénél, s ne járjon mindig rajta keresztül. Így nem vette észre az ura a szegény legényt. Az ember el is ment a kántorhoz, s megkérdezte, hogy neki feleségestől hat lába van-e, mert neki annyi van. A kántor azt mondta, hogy neki is csak két lába van, a feleségének is kettő. Ekkor a gazdag ember hazafelé tért, s bé akart menni a házba. De a menyecske bezárta az ajtót, s kérde:

- Ki az?

- Hát ki volna más, én vagyok, az urad.

- Az én uram itthon van. Ugye itthon, van, hallja-e? - kérde a szegény legénytől, mire azt felelte: - Itthon.

Erre az hiszi a menyecske ura, hogy nem jó helyre jött, s kezd ügyelődni szerteszéjjel, hogy vajon az ő háza-e. De csak a magáénak ismeri. Ezután visszamenyen a nagy hóban a kántor komájához. Kéri, hogy vezesse őt haza. A kántor ki is jön, s megijed, mikor a komáját, mezítláb, ingben, gatyában meglátja. Azt mondja:

- No, komám, jöjjön, üljön a hátamra, én hazaviszem.

Úgy is lett. Amikor az ajtóhoz érnek, ismét kopogtatnak, de a menyecske megint csak azt mondja:

- Az én uram itthon van. Ugye itthon van kied? - kérdé a legénytől, amire megint azt felelte:

- Itthon.

Erre a kántor úgy megijedt, hogy belevágta a komáját a nagy hó kellős közepébe, s futni kezdett hazafelé. A komája is feltápáskodott a hóból, s futni kezdett utána. Ahogy a kántor hazamehetett, bezárt az ajtót, s hiába kiabálta komája, nem eresztette be, azt mondta neki:

- Ördögökkel cimborálsz.

Hazamenyen erre a gazdag ember nagy elszontyolodva, s ismét kezdi vizsgálnia házát. Kerül, fordul a ház körül, nézegeti, s azt mondja:

- Kilenc öl hosszúra, négy öl szélesre építettem a házat, ez is annyi, mégsem az enyém.

Utoljára is nem tehetett egyebet, elment a pajta ereszébe, s leült oda nagy szomorúan. Jön ki reggel a felesége, hát meglátja az urát a pajta ereszébe. De felpattan, uram isten a menyecske. Kezdi szidni az urát összevissza mindennek, hogy tudta nélkül otthagyja őt, s más fejjérnéphez jár. Azt mondj a:

- Én többet ilyen emberrel nem élek egy kenyéren!

Kikergette az életből az urát. A gazdag ember el is futott ingben, gatyában a nagy hóban. Még ma is fut, ha meg nem halt.

A menyecske pedig hozzámert a szegény legényhez, s úgy éltek a nagy gazdagságban boldogan, mint a hal a vízben.

Máig is élnek, ha meg nem haltak.